Corifei ai baghetei la Radio

(Daniela Caraman Fotea, 27 aprlie 2009)

Formațiile Radio s-au bucurat și au în continuare șansa prezenței la pupitru a unor personalități marcante **de lung parcurs**; foarte important pentru consolidarea, menținerea nivelului de ansamblu, care nu o dată a stârnit admirație dirijorilor cu celebritate invitați: Igor Markevici spre exemplu. Un reper al stafului a fost și **Paul Popescu**, din 1969 jolly-jocker al orchestrelor, intrat însă în atenția cuvenită, abia un deceniu mai târziu. Imediat după retragerea lui Emanuel Elenescu, devine un lider. „Migrează" asemeni confraților de la o orchestră la alta, în concerte cu număr imposibil de cuantificat, mii de minute înregistrate, având idei, repertoriu competitiv și virtuozitatea de a modela toate formulele în care instrumentiștii radioului s-au reunit, la sediu ori în turnee.

Intotdeauna cu o prezență de spirit... profesional aparte. A rămas în istoria simfonicului, concertul în care un violonist reputat a pierdut șirul discursului sonor, reluându-l pe neașteptate; Paul Popescu a reparat din mers, fără șovăială derularea partiturii. Unul din multele artificii binevenite, care spun și ele mult despre concentrare, capacitatea de intervenție, măiestrie. L-am văzut adesea pe Paul Popescu la concertele confraților. Gestul vorbește și despre firea, caracterul artistului, iubit, respectat de suflarea muzicală a formațiilor în cariera cu extinsă longevitate, presărată cu solicitări, realizări și împliniri pentru muzică. Paul Popescu a fost foarte apropiat de Bruckner, de Mahler. După o monumentală versiune a Simfoniei a VIII-a aparținând ultimului numit, Mahler, Petre Codreanu remarca: ”...orchestra i se supune cu rezultate minunate. Gestul îi este ferm și autoritar, antrenat și expresiv, în același timp grandios și fără nimic de prisos...”. Cea mai perfectă caracterizare a artistului.

Anii ’80 au însemnat pentru stagiunile muzicale dominația Iosif Conta, Paul Popescu, Ludovic Bacs, Cristian Brâncuși.

La 1 martie 1992, în formula de permanență Radio debutează **Horia Andreescu**, ca dirijor permanent, precedat de lauri și faimă internațională europeană dar mai ales în spațiul german. Concertele lui de studio au fost și sunt fără excepție evenimente. Orchestra de cameră îi este „laboratorul", relaționarea mai rară cu instrumentiștii simfonicului determinând și reducerea numărului aparițiilor sale la pupitrul acestei formații. Horia Andreescu a realizat totuși în context - gest de mare cultură și implicare națională, în egală măsură cu reverberație internațională, integrala lucrărilor simfonice ale lui George Enescu. Pe lângă cele peste 10.000 de minute destinate fonotecii instituției. „Pune în valoare tot ceea ce este nobil în muzică...", „...muzical nu lasă nici o dorință neacoperită, probează un hotărâtor plus de pasionalitate", scriau reputate ziare străine (am ales din sutele de cronici dedicate). Dar cuvintele lui Sergiu Celibidache continuă să lumineze cariera artistului și implicit egida Radio-ului: „...Horia Andreescu îndreptățește cele mai îndrăznețe speranțe la care cu toții avem dreptul, în situația de confuzie muzicală în care ne găsim..."

Un ultim nume se va mai alătura pleiadei dirijorale din echipa proprie a Radioului, Cristian Brâncuși. (va urma).